

ת"פ 2566/11/13 - כרים קסקס נגד מדינת ישראל- משרד החקלאות

בית משפט השלום בבית שאן

ת"פ 2566-11-13 מדינת ישראל נ' בטחיש ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

מספר בקשה: 13

בפני מבקש נגד משיב
כבוד השופטת אינעאם דחלה-שרקאוי
כרים קסקס
מדינת ישראל- משרד החקלאות

החלטה

זוהי בקשה להארכת המועד להישפט בגין קנס מינהלי שהוטל על המבקש, לפי הוראות סעיף 8 לחוק העבירות המינהליות, התשמ"ו-1985. (להלן: "**החוק**").

טענות הצדדים

1. המבקש טוען כי, בחודש אפריל 2015 התקבלה אצלו הודעת תשלום קנס, כאשר מספר הזיהוי שעל גביה אינו שייך לו. לטענתו בעניין הודעת תשלום הקנס הנ"ל הואשמו בעבר מעסיקו והמפעיל מטעמו, אישום שבוטל בסופו של יום.
2. לטענת המבקש, סבר בתום לב כי מעסיקו הנ"ל פועל לביטול הקנס המנהלי שהושת עליו במסגרת אותו כתב האישום שהוגש באותו עניין נשוא הקנס, ומכאן לא הוגשה על ידו כל בקשה להישפט על הקנס הנ"ל.
3. הוסיף המבקש וטען כי, ניסיונו לברר מהות העבירה לא צלח ככל ונמסר לו על ידי המאשימה כי בטרם יומצאו לו מסמכי החקירה, יש לקבל תחילה רשות להישפט.
4. טוען המבקש כי לאור העובדה שלא ביצע את העבירה נשוא הקנס, ולאור סיכויי ההגנה אותן העלה, עותר הוא למתן רשות להישפט על העבירה.
5. **מנגד**, טוענת המשיבה כי, בניגוד לטענת המבקש, עסקין בעבירה שבוצעה על ידו בתאריך 11.08.13, עמוד 1

עבירה שונה מזו שבוצעה על ידי מעסיקו בחודש 03/2013, בגינה הוגש כתב אישום נגד האחרון.

6. לגופו של עניין טענה המשיבה כי מתיק החקירה עולה כי, בתאריך 11.08.13 ובפיקוחו של המבקש, ששימש מנהל עבודה ונכח באתר הכריתה, נכרתו ארבעה עצים ללא רישיון כריתה. בגין כריתה זו נערך דו"ח פעולה על ידי המשיבה והמבקש נחקר באזהרה.

7. הוסיפה המשיבה כי בגין אירוע הכריתה נשלחה למבקש הודעת תשלום קנס, אשר התקבלה בכתובתו בתאריך 17.01.14. אף על פי כן, המבקש לא שילם את הקנס ולא הגיש כל בקשה לביטול או להישפט. בחלוף הזמן לכך, הועבר התיק למרכז לגביית קנסות.

8. לטענת המשיבה, רק עם קבלת דרישת תשלום מהמרכז לגביית קנסות, פנה המבקש למשיבה באמצעות ב"כ, בדרישה לביטול הקנס, בקשה שהוגשה בחלוף כשנה וחצי ממועד הטלת הקנס, ללא מתן הסבר מניח את הדעת לאיחור. עם זאת, הבקשה נבחנה לגופה ונמצא שאין מקום לביטול הקנס.

9. עוד טוענת המשיבה כי הבקשה עסקינן להישפט על הקנס מוגשת באיחור ניכר לבית המשפט, לאחר שנדחתה הבקשה של המבקש לביטול הקנס, בחלוף כארבעה חודשים מאז דחיית הבקשה לביטול הקנס. ודי בכך על מנת לדחות את הבקשה.

10. אף לגופו של עניין טענה המשיבה כי אין בפי המבקש טענות הגנה, וזאת לאחר שהובהר לו כי אין כל קשר בין האישום שהוגש נגד מעסיקו, לבין הקנס נשוא בקשה זו, שכן מדובר בשני אירועים שונים של כריתת עצים.

11. המשיבה עותרת לדחיית הבקשה.

דין והכרעה

12. לאחר שבחנתי טענות הצדדים, מצאתי כי לקבל את הבקשה, ולהלן אנמק.

המסגרת הנורמטיבית

13. כאמור, העבירה נשוא בקשה זו, היא עבירה מינהלית, בהתאם לאמור בתוספת לחוק העבירות המינהליות. בהתאם להוראות החוק, מי שקיבל הודעה על הטלת קנס מנהלי קצוב, הברירה בידיו לבחור באחת החלופות הבאות:

א. להודיע בכתב כי ברצונו להישפט על העבירה, (ס' 8(ג) לחוק)

- ב. להגיש בקשה לתובע לביטול ההודעה (ס' 8א לחוק)
ג. לשלם את הקנס הנקוב בהודעה (סעיף 16(א) לחוק).

14. סעיף 8(ג) לחוק קובע כי המועד להגשת בקשה להישפט בעבירות, עליהן זה חל, הוא 30 ימים מיום קבלת הודעת הקנס. סעיף 8(ה) לחוק קובע כי, מי שהגיש בקשה לביטול הודעת הקנס אינו רשאי להודיע על רצונו להישפט לפני שהתובע המוסמך המציא לו את החלטתו; דחה התובע המוסמך את הבקשה לביטול ההודעה, רשאי מגיש הבקשה להודיע כי ברצונו להישפט על העבירה בתוך 30 ימים ממועד המצאת ההחלטה.

15. סעיף 13 לחוק מקנה סמכות לבית המשפט או לבית הדין לדון בבקשה להישפט, אף אם הוגשה באיחור, כאשר סעיף 13(ב) קובע:

"בית המשפט רשאי, מנימוקים שיירשמו, לקיים את המשפט גם אם הודעת מקבל ההודעה לפי סעיפים 8 או 9 כי ברצונו להישפט ניתנה באיחור."

16. שורה ארוכה של עבירות שנקבעו כעבירות מינהליות בתוספת לחוק, לרבות העבירה נשוא הקנס עסקי, הן מתחום משפט העבודה, וזו ככל הנראה הסיבה לכך שמרבית פסקי הדין שעוסקים בסוגיה שלפנינו הן של בתי דין לעבודה.

17. הקריטריונים להארכת מועד לבקשה להישפט במקרה של עבירות מינהליות שבסמכות של בית הדין לעבודה נקבעו בפסק דינו המקיף של בית הדין הארצי לעבודה בעפ"א (ארצי) 14/05 **סיוון תכשיטים בע"מ נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (להלן: **פסק דין סיוון תכשיטים**), שם נקבע כי אמת המידה לבחינת בקשה להארכת מועד להישפט נגזרת מקיום טעם מוצדק או סביר לאיחור שבהגשת הבקשה. וכך נאמר באותו פסק דין:

"מתן ארכה סבירה, מטעמים מוצדקים או סבירים, במקרים המתאימים, לא מהווה פגיעה בתכלית החוק ומאפשרת ביקורת של גוף שיפוטי על ההחלטה.
במסגרת השיקולים שעל בית-הדין לשקול בבואו להחליט האם להאריך את המועד להגשת בקשה להישפט אם לאו, עליו לתת את הדעת על שיקולים מסוגים שונים, סובייקטיביים ואובייקטיביים. נקודת המוצא תהא תדיר, העובדה שהמחוקק מצא לנכון לתחום את המועד להגשת בקשה להישפט וקצב לכך 30 ימים בלבד; זאת בהתאם למטרות ולתכלית המונחות ביסוד חוק העבירות המינהליות - ומכאן: יש לבחון את נסיבותיו האישיות של הנקנס, לרבות ביצוע עבירות קודמות, איתנותו הכלכלית, היקף ביצוע העבירה.
בחינת העבירה גופה: האם מדובר בחקיקת מגן; האם נפגעו זכויות או חירויות יסוד. בחינת הסיבות בעטיין נגרם האיחור: האם המדובר בזלזול או בהתרשלות; האם מדובר בהתעלמות מהוראות חוק; האם מדובר במחלה, תאונה או מוגבלות אחרת

**שמנעה מהמבקש ידיעה או אפשרות לטפל בעניין.
בנוסף, יש לבחון את מידת האיחור בהגשת הבקשה וכן האם נפל פגם בהליך
ההמצאה של המסמכים לידי הנקנס...**

18. מכאן, כי על מנת להיעתר לבקשה להארכת המועד להגשת בקשה להישפט, על בית המשפט לדון בעניין על פי כלל נסיבות המיוחדות של הנקנס, ולהשתכנע כי קיימת סיבה סבירה להגשת הבקשה באיחור, או כי קיים טעם אשר בגינו מוצדק לאפשר את הגשת הבקשה חרף האיחור בהגשתה.

מן הכלל אל הפרט

19. בבקשתו טוען המבקש כי אי הגשת הבקשה במועד, נבעה מהעובדה כי סבר לתומו שהקנס יבוטל על ידי מעסיקו, שהואשם בעבירה דומה, בגינה בוטל כתב האישום, כאשר ממילא לא היה מקום להשתת הקנס, ככל ולטענתו לא עבר כל עבירה.

20. אין לקבל טיעון זה. ראשית אומר כי טענתו של המבקש לפיה קיבל דרישת תשלום קנס עם מספר זיהוי שאינו שייך לא, נטענה בעלמא.

21. מעיון בהודעת תשלום הקנס ואישור המסירה שצורפו על ידי המשיבה, עולה כי אצל המבקש התקבלה עוד בתאריך 17.01.14 הודעת לתשלום הקנס. מעיון בהודעה זו מצוינת העבירה המיוחסת למבקש, ותאריך ביצועה.

22. במצב דברים זה, היה על המבקש לברר באם עבירה זו הינה אותה עבירה שבוצעה על ידי מעסיקו, אם לאו. המבקש לא עשה כן, וטענותיו בעניין זה נשארו בעלמא, מה גם שעיון בפרטי כתב האישום שהוגש לבית משפט זה נגד המעסיק של המבקש, מעלה כי הוגש בגין עבירה דומה, שבוצעה במועד אחר, מזו המיוחסת למבקש. מכאן, נימוקיו של המבקש לאי הגשת בקשה להישפט מהסיבה הנ"ל, דינה דחיה.

23. יחד עם זאת, אין באמור לעיל לבדו כדי להביא לדחיית בקשתו של המבקש. במכתב ב"כ המבקש אותו צירפה המשיבה לתשובתה, עולה כי בתאריך 10.02.14 פנה האחרון בשם מרשו למשיבה, בדרישה לביטול קנס, תוך ציון הסיבות לכך, פניה שנעשתה בפרק הזמן של 30 יום מקבלת הודעת הקנס, שהתקבלה כאמור על פי אישור המסירה, בתאריך 17.01.14. הגם שלטענת המשיבה מכתב זה שוגר אליה בתאריך 15.07.15, אלא שעניין זה לא הוכח על ידה.

מכאן, יוצא אפוא כי הפניה של המבקש למשיבה לביטול הקנס נעשתה בזמן.

24. לא זו אף זו, תשובתה של המשיבה בדבר דחיית בקשת המבקש לביטול הקנס, ניתנה בתאריך 09.08.15, כאשר לא נוקבת האחרונה בתאריך בו התקבלה תשובה זו אצל המבקש. מכאן, לא ניתן לומר כי הגשת בקשתו של המבקש להישפט, לאחר דחיית המשיבה לבקשה זו, נעשתה באיחור, ככל ואין בפני בית המשפט המועד המדויק בו קיבל המבקש תשובת המשיבה לדחייה.

25. מכאן, המסקנה הינה כי בקשתו של המבקש להישפט על העבירה נשוא הקנס, אינה מוגשת באיחור. על כן, הנני מקבלת את בקשת המבקש ויש לראותו כמי שהודיע בזמן על רצונו להישפט, ועל התובע המוסמך לפתוח בהליך מתאים בעניינו.

26. משהגעתי למסקנה הנ"ל, לפיה הבקשה להישפט לא הוגשה באיחור, לא מצאתי לדון בטענות ההגנה אותן העלה המבקש, ותשובת המשיבה לטענות אלו, אשר יתבררו במהלך שמיעת התיק.

סוף דבר

27. הבקשה להארכת מועד להגשת בקשה להישפט על העבירה, בגינה הוטל הקנס על המבקש, מתקבלת.

28. לאור התוצאה אליה הגעתי, אני מורע על עיכוב הליכי הגביה שננקטו נגד המבקש.

כן אני מורה על ביטול העיקול שהוטל על חשבונו של המבקש, על ידי המרכז לגביית קנסות, בבנק דיסקונט ח-ן 429287, סניף 624.

המזכרות תשלח העתק החלטה זו באופן מידי לצדדים.

ניתנה היום, ה' טבת תשע"ו, 17 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.